

der dog fra Anes Side bestandig blev kortere, indtil hun tilsidst helt forstummede. Hansine forstod godt, at det var, fordi Ane skammede sig over at skrive, at hun var lykkelig; og Tanken paa Barn-
domsvenindens Færden derude ved det friske, aabne Hav havde i disse Aar ofte faaet hende til at føle sine egne Kaar dobbelt trange og det urolige Liv i Vejlbys Præstegaard dobbelt nedtrykkende.

Emanuel følte sig lidt underlig til Mode ved pludselig igen at se den røde Ane dukke op ved Hansines Side. Det var bleven ham ganske uvant at se Hansine vise blot den ringeste Fortrolighed overfor nogen anden end ham selv; og han havde øjeblikkelig forstaaet, at de to igen havde knyttet det gamle Venskabsforhold og aabnet Hjærterne for hinanden.

Han havde netop aflagt sit Ornat og tog nu Plads paa en Træstub ved Siden af dem. I en Tone, hvori der kunde spores en vis Medlidenhedsfølelse, udspurgte han Ane om, hvordan hun havde det, og hvorledes hun levede derude i Skallinglandet. Hun svarede, at hun havde det godt, fortalte, at hun havde fem raske Børn og tre Faar, at hun og hendes Mathias sidste Sommer havde bygget sig et nyt Hus, og at det var Matthias selv, der havde spurgte, om han ikke